

Star
Stable

Soul Riders

De duisternis valt

DEEL 3

Helena Dahlgren

Vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

kluitman

Soul Riders

Het eiland van de paarden
De legende ontwaakt
De duisternis valt

Voor mijn lezers, die een voortdurende bron van bemoediging zijn, ook als het moeilijk wordt (en soms is dat zo, niet alleen voor de Soul Riders).

Ik weet zeker dat alle schrijvers denken dat hún lezers de beste ter wereld zijn, maar in mijn geval is dat gewoon zo.

Als ik aan jullie denk, word ik heel blij. Dank jullie wel!

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Schrijf je dan in voor de speciale paardenboekennieuwsbrief op kluitman.nl.
Je ontvangt dan een paar keer per jaar een overzicht van de nieuwste titels.

Nur 283/W042101

Bisac JUV002130

© MMXXI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Star Stable Entertainment AB

Tekst: Helena Dahlgren

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly.

Oorspronkelijke titel: *Soul Riders: Darkness Falling*

Nederlandse vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

‘Goede vrienden zijn als sterren.

Je kunt ze niet altijd zien – maar je weet dat ze er altijd zijn.’

Anoniem

Proloog

Mensen zeggen wel eens dat het eerst donker moet worden voordat het weer licht kan zijn, maar wat houdt dat eigenlijk in? Zou het kunnen betekenen dat de echte uitdagingen van het leven nodig zijn om weer te kunnen hopen – waardoor het licht terugkomt? Of is het gewoon iets wat we tegen onszelf zeggen als we het moeilijk hebben?

Als de duisternis over de aarde valt, is het verleidelijk om op te geven. Misschien is het wel te laat om er nog wat aan te doen... Op een eiland genaamd Jorvik nemen vier meiden het lot in eigen hand. Zij doen er iets aan.

Zij zijn de laatste Soul Riders en dit is het verhaal van hun eerste grote gevecht tegen het kwaad.

Begrijpen jullie het niet? Dit komt door ons!

De woorden klonken na in hun oren toen ze over de verlaten vlaktes van Jorvik galoppeerden. Achter het veld waar geen bloemen groeien, in elk geval niet zo laat in de herfst, strekte zich een grote zwarte raaf uit. Terwijl hij wegvloog, kraste hij.

De vier uitverkorenen keken zonder iets te zeggen toe, terwijl de vogel in de lucht verdween. Ze hadden nauwelijks met elkaar gepraat sinds ze de Geheime Steenkring hadden verlaten. Dat was niet nodig.

Wat hadden ze ook moeten zeggen? Toen ze tussen de runenstenen stonden en tot zich door lieten dringen hoe slecht de situatie was, had Linda gezegd wat iedereen dacht.

Wij waren het. Het komt door ons! We waren te ongeduldig en nu moet heel Jorvik daarvoor boeten.

Toen ze zichzelf terug hadden geteleporteerd naar de Geheime Steenkring, kwam er een sterke, bijzondere vorm van magie vrij, die invloed had op de natuur van het eiland. Die magie stond op het punt een ramp te veroorzaken en dat was allemaal hun schuld.

Door hen stond de grote Bastion Dam, die moest voorkomen dat de Wintervallei onder water liep, bijna op overstromen. Daardoor was een heel dorp in gevaar. Dat was afschuwelijk!

Ze waren nu op weg naar de dam. Hopelijk konden ze een overstroming voorkomen... Ze durfden er niet aan te denken wat er zou gebeuren als dat zou mislukken.

Lisa reed op haar paard Starshine voorop. Ook al had de lucht een naargeestige, grijze kleur, Starshines vacht was glanzend wit. Zijn blauwe manen en staart glinsterden onder het zware wolkendek. Zelfs nu, nu alles om hen heen veranderd was in een grote chaos en ze onder zo veel druk stonden dat Lisa bang was dat ze zou breken, was ze dankbaar voor haar paard, dankbaar dat ze samen waren.

Ze nam de teugels korter en deed even haar ogen dicht, zodat ze de wereld kon buitensluiten. Haar rode haar danste in een plotselinge windvlaag. Het gaat allemaal zo snel, dacht ze. Kortgeleden was ze nog gewoon Lisa Peterson. En nu was ze een Soul Rider. Zou haar leven ooit weer normaal worden? Bestond normaal eigenlijk nog wel?

Ze hoorde het ruisen van de wind en deed haar ogen weer open. Soms had ze het gevoel dat alles wat gebeurde een sprookje was. Maar het was geen leuk sprookje. Er was zeker geluk, vriendschap en goedheid in het verhaal, maar er waren ook andere, donkere dingen. Veel te veel donkere dingen, die het licht dreigden te vernietigen.

Terwijl ze haar koude handen in Starshines warme manen drukte, dacht ze eraan hoe het pasgeleden allemaal begonnen was.

Het was allemaal in gang gezet toen Lisa en haar vader ongeveer een maand geleden waren aangekomen op Jorvik. Maar eigenlijk was het lang, lang daarvoor al begonnen. De meiden wisten het alleen niet. De legende van de Soul Riders stond geschreven in de vruchtbare grond van het eiland, in de schuimkoppen op de oceaan, in de Gouden Heuvelvallei, waar de felgekleurde herfstbladeren het hele jaar door knerpten onder je voeten. De legende sluimerde in de speciale paarden van Jorvik, het Sterras, dat nergens anders ter wereld voorkwam. En natuurlijk bevond hij zich bij de Geheime Steenkring. Daar, hoog in de bergen, hadden de druïden generaties van nieuwe Soul Riders gevonden en hun krachten getraind.

De druïden waren wijze mannen en vrouwen die een sterke band met de natuur hadden. Ze waren een vanzelfsprekend onderdeel van Jorvik als je wist waar je moest kijken. De Soul Riders waren vier jonge vrouwen met magische krachten. Deze krachten kwamen tot leven als ze bij hun paarden waren en werden nog sterker als ze met zijn vieren waren. Het was de taak van de Soul Riders

om het wankel evenwicht te beschermen tussen goed en kwaad, zodat Jorvik de bijzondere, magische plek kon blijven die het was.

Maar al eeuwenlang probeerde een donkere kracht uit alle macht om die balans te verstoren. Het kwaad had een naam: Garnok. Op het eiland werden verhalen verteld over vissers die schipbreuk leden en verslonden werden – niet door de sterke golven maar door een vijandig beest dat hen naar de bodem van de oceaan lokte. Er werd over Garnok gezegd dat hij je geest kon controleren. Als je ooit in zijn aanwezigheid was geweest, zou je nooit meer dezelfde zijn. Garnok was er nog steeds. Hij werd net buiten onze wereld gevangengehouden. De goede krachten op het eiland probeerden te voorkomen dat hij kon ontsnappen, terwijl de kwade krachten hem uit zijn gevangenschap wilden bevrijden.

De kwade krachten werden geleid door een man die John Sands heette. Hij werd al honderden jaren vergiftigd door de donkere invloed en de beloftes van Garnok. De kwade krachten wilden de donkere magie bevrijden en samen met Garnok de macht grijpen. Maar John Sands wilde nog iets anders: hij droomde ervan wraak te nemen op de inwoners van Jorvik voor alles wat ze hem lang geleden hadden afgenomen.

De paarden van de Soul Riders bezaten een krachtige magie. In de verkeerde handen kon die magie gebruikt worden om Garnok voor eens en voor altijd te bevrijden. Dat was de reden waarom meneer Sands Lisa's paard Starshine had ontvoerd en Annes paard Concorde naar

Pandoria had gestuurd. Pandoria was een verdraaide, nachtmerrie-achtige parallelle werkelijkheid, waar gedachten breekbaar werden en alles roze was.

Het was allemaal nog zo nieuw... Het was nog maar pas geleden sinds de vier Soul Riders voor het eerst samen waren gekomen. Naarmate ze hun taak beter begrepen, werd het hun steeds duidelijker dat dit geen baantje was dat ze zomaar weer konden opzeggen. Ze waren Soul Riders, of ze het nou leuk vonden of niet, en om succesvol te zijn moesten ze met elkaar samenwerken.

Ja, het was allemaal nieuw, maar ze hadden al meer bereikt dan ze ooit hadden kunnen denken. Ze hadden Starshine en Concorde gered en ze hadden de heks Pi, die in een moeras woonde diep in de Gouden Heuvelvallei, ervan overtuigd hun het Lichtceremonieboek te geven. Ook hadden ze de Dark Riders van zich afgeschud die hen achtervolgd hadden in het bos. Sindsdien hadden ze niks meer van Sabine, Jessica en Katja gezien of gehoord. Maar het belangrijkste was wel dat ze geleerd hadden dat ze bij elkaar moesten blijven. Met zijn vieren, vergezeld van hun paarden waren ze op hun sterkst. Dat was precies wat Elizabeth, hun vriendin en mentor, hun verteld had.

Maar de Soul Riders hadden ook al een zwaar verlies geleden. Calliope, het paard van Elizabeth, was verdronken in het moeras van Pi. Lisa hoorde nog steeds de vreselijke geluiden van die afschuwelijke dag. Ze echoden binnen in haar, de schrille kreten die langzaam wegstierven totdat de enige overgebleven geluiden snikken van verdriet waren.

Toen ze probeerden te ontsnappen uit het Ketelmoeras, had de heks Pi ook nog eens Elizabeth betoverd. Ze had de wijze, vriendelijke Elizabeth, die de meiden zo veel geleerd had over de missie van de Soul Riders en de wijsheid van de druïden, veranderd in een dwaallicht. En dat was ze nu nog steeds. Ze hoopten dat iemand haar weer terug kon veranderen, want de meiden misten haar vreselijk. Elizabeth was er niet meer om hen te troosten en hun te zeggen dat alles goed zou komen. En ze kon ook niet meer vooroprijden op haar prachtige merrie.

De meiden waren nu op zichzelf aangewezen. Alles was erop gericht om de dam te redden en een ramp te voorkomen. Linda had al vaak visioenen gehad dat de dam zou breken.

Maar de dam was niet hun enige probleem. Lisa en de anderen realiseerden zich langzaam dat er meer aan de hand was op Jorvik. Duisternis hing in de lucht. Het hele eiland liep gevaar en het redden van de dam was maar een klein onderdeel van de dreiging die de Soul Riders onder ogen moesten zien.

Lisa vond het moeilijk zich te concentreren op de dam. Ze kon zich eigenlijk op niks concentreren. Ze was te veel afgeleid door iets wat nog belangrijker was dan de dam, namelijk dat haar vader Carl gevangengehouden werd in het hoofdkwartier van Dark Core. Hij was gevangengenomen door meneer Sands en zijn handlangers, de Dark Riders. Lisa was ook even zijn gevangene geweest en ze wist dat hij alles zou doen om zijn zin te krijgen. Hij zou haar vader kunnen martelen of hem zelfs kunnen doden.

Wat stelde een dam voor bij de dreiging om je enige ouder te verliezen?

Zo moet je niet denken, zei ze tegen zichzelf. Eerst de dam, dan pap. Het kan niet anders.

Nee, het kon niet anders, maar dat wilde niet zeggen dat het goed voelde. In Lisa's buik brandde het ongeduld. 'Schiet op,' riep ze naar de anderen, terwijl ze Starshine aanspoorde. 'Doorrijden!'

De andere ruiters volgden haar en ze galoppeerden allemaal in de richting van de dam. Starshine sperde zijn neusgaten wijd open en schudde zijn hoofd. Het was net alsof hij haar ergens voor wilde waarschuwen. Lisa schudde haar hoofd om die gedachte weg te jagen. Daar had ze nu geen tijd voor.

3

Ze reden in een flink tempo door. De herfstlucht was fris, maar niemand had het meer koud. Ze zagen er vastbesloten uit. In het bleke ochtendlicht galoppeerden de meiden naast elkaar, precies zoals de verhalen voorspeld hadden. En net zoals ze al zo vaak hadden gedaan.

En toch was het deze keer anders. Alles was anders. De rivier stroomde door de Wintervallei zoals hij altijd gedaan had, maar het waterpeil was zo hoog dat de oever was bedekt met grote modderpoelen. De paardenhoeven maakten een zuigend geluid toen ze bij de rivier kwamen. De meiden moesten de dieren inhouden om te voorkomen dat ze zouden uitglijden.

‘Zou het zo blijven?’ vroeg Anne bezorgd.

Linda maakte de teugels wat korter en schudde haar hoofd.

‘We moeten gewoon weg bij de rivier,’ zei ze. ‘Dan is de ondergrond weer stevig genoeg om te kunnen galopperen.’

Ze hoopte dat het waar was wat ze zei, want ze hadden echt geen tijd om dit op hun gemak te doen. Lisa slaakte

een zucht van opluchting toen ze bij de rivier wegreden en de bodem weer stevig werd. Het water was geen probleem meer, in elk geval niet op dit moment.

Linda wisselde naar de verlichte zit en liet het tempo over aan Meteor. Sterke, verstandige Meteor. Er ging een golf van dankbaarheid door haar heen toen ze eraan dacht hoe perfect ze elkaar begrepen. Ze hoefde maar te denken wat ze wilde en hij deed het. Wat zou ze zonder hem moeten beginnen?

In het bos achter hen hoorden ze het geluid van stampende hoeven. Een kudde wilde paarden ging er in paniek vandoor. De paarden van de Soul Riders hoorden de wilde paarden vluchten en wilden met ze mee. Hun ogen puilden uit en hun spieren spanden zich onder hun bezwete vacht. Ook al zouden de meiden het willen, er was geen sprake van dat ze ze in zouden kunnen houden. Men denkt dat dieren het aanvoelen wanneer er iets vreselijks gaat gebeuren, dat ze een soort zesde zintuig hebben waardoor ze naderend gevaar oppikken, lang voordat mensen dat kunnen.

De meiden hadden de hele tijd een knoop in hun maag gehad, maar toen ze de wilde paarden zagen, veranderde die knoop in pure wanhoop. De dieren wisten dat het stijgende waterpeil niet door de regen kwam.

Alle magie heeft gevolgen. De meiden wisten dat inmiddels maar al te goed. De vreselijke woorden die niemand hardop wilde zeggen, weerkaatsten door de lege ruimte tussen hen in en stegen op in de grijze, met regen gevulde lucht. Misschien hoorden ze de woorden in het lied van de

merel – zong hij daarom zo treurig?

Wij waren het. Het is onze schuld.

Linda wist wat er zou gaan gebeuren, want ze had het al ontelbaar vaak gezien in haar visioenen. In het begin was het onmogelijk geweest om de beelden te begrijpen en te zien hoe ze met elkaar verband hielden. Een tijdlang zag ze alleen donker water en hoorde ze gedempte kreten. Ook voelde ze een zware druk op haar borst waardoor ze moeilijk kon ademen. Maar nu begreep ze wat het allemaal betekende en die ijskoude zekerheid zorgde ervoor dat ze haar handen stevig in Meteors dikke, ruige manen stak. Ze voelde zijn warmte onder haar handen. Ook voelde ze zijn snelle ademhaling. Een deel van haar wilde in dit moment verdwijnen. In een 'voordat', dat maar al te snel zou veranderen in een 'nadat'. Ze wilde niet denken aan wat daarna kwam. Zolang ze onderweg waren, waren ze misschien in staat om deze ramp te voorkomen. Zolang ze doorreden, had ze nog hoop.

Ondanks alles.

Als het gebeurde – als het gebeurde – zou het water de vallei in stromen, recht naar de huizen in het dorp onder hen. Het water zou alles vernietigen. Linda ging nog wat meer naar voren zitten. Ze liet het ritme van Meteors galop alle akelige beelden uitgummen – het gehinnik van bange paarden, doodsbange ouders, kinderen die om hun moeder huilden en dat afgrijselijke gerochel voordat alles stil werd. De stilte was misschien nog wel het ergste...

Linda knipperde een aantal keren met haar ogen om de vreselijke beelden te verdrijven. Toen wendde ze zich tot

Alex, die naast haar reed. 'We moeten hen waarschuwen,' zei ze ernstig. 'We moeten ervoor zorgen dat ze weggaan. Alle mensen die bij de rivier wonen, bedoel ik. Als... als dit mislukt, verdrinken ze wanneer de dam breekt.'

Alex knikte grimmig en dreef Tin-Can aan. Naast haar deed Anne hetzelfde met Concorde. 'Het móét lukken,' fluisterde Lisa. Linda keek haar aan en glimlachte bemoeidigend.

'Tijd voor de grote show,' merkte ze op.

'O jee, we hebben nauwelijks tijd gehad om te repeteren,' mompelde Alex. 'Ik denk dat de druïden met ons mee hadden moeten gaan. Weten we zeker dat we dit zelf kunnen?'

'Je weet best dat we niet op hen konden wachten,' zei Linda, terwijl ze ongeduldig haar hoofd schudde. 'Ze zijn niet bepaald snel en we hadden geen tijd te verliezen!' Ze was even stil en veegde een pluk haar weg die zich had losgemaakt uit haar dikke knot. Toen ging ze verder. 'Ik bedoel, zo moeilijk is het niet! We hebben het boek. Het enige wat we hoeven te doen, is voorkomen dat de scheuren tussen hier en Pandoria groeien. En de scheuren die er al zijn, moeten we laten verdwijnen door de magie van de Lichtceremonie. Alles wat daarvoor nodig is, hebben we hier.'

Ze klopte zachtjes op haar zadeltas, waar het Lichtceremonieboek in zat. Dit boek had al eeuwenlang Soul Riders geholpen. Nu was het hun beurt.

Linda moest plotseling denken aan die keer dat ze van de hoge duikplank af moest springen. Het was al een tijd

geleden, haar ouders woonden nog in Jorvik. Ze kon het zich nog goed herinneren: het tintelende gevoel in haar maag, en de manier waarop ze haar adem inhield van angst. De wereld had stilgestaan terwijl de springplank onder haar leek te verdwijnen. Alle andere geluiden stierwen weg totdat ze alleen nog maar het bonken van haar hart hoorde.

Bonk, bonk, bonk.

Toen ze uiteindelijk sprong, was het net alsof tientallen vlinders door haar heen fladderden. Het was haar gelukt!

Een Soul Rider zijn, was een beetje zoals op de duikplank staan en in het water springen. Behalve dan dat je als Soul Rider keer op keer moest springen en je nooit de garantie had dat er water zou zijn om je val te verzachten.

Alex keek naar Linda. Haar ogen glommen achter haar beslagen brillenglazen en Alex voelde iets van Linda's vertrouwen in haar overvloeien.

'Oké,' zei ze, terwijl ze Tin-Can aanmoedigde. 'Daar gaan we!'

Het was fijn om naast elkaar te kunnen rijden – voor zo lang als het duurde. Het brede stuk land zou snel overgaan in smalle, kronkelende bospaadjes tot bij de dam. Maar eerst moesten ze naar de vallei beneden hen rijden en de mensen waarschuwen die in het dorp woonden. Ze waren van plan om bij zo veel mogelijk huizen aan te bellen in de hoop dat iemand hen serieus zou nemen.

Aan de overkant van het veld, in de schaduw van bomen en bergen, zagen ze een klein rood huis. Het huis had een groene voortuin met een trampoline erin. Op de oprit van grind stonden twee auto's.

De meiden hielden hun paarden in en reden in stap naar het huis. Wat een prachtige plek om te wonen, dacht Lisa. Zo afgelegen en vredig... Ze keek naar de veranda, die al versierd was voor Halloween. Een plastic schedel danste vrolijk in de wind. Ze huiverde en wou dat ze haar fleecjack had aangetrokken. De kou sijpelde in haar huid als ijswater. Ze zuchtte. De kilte van de situatie sijpelde zelfs nog dieper naar binnen... Gespannen keek ze naar het huis.